

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

småbesparelser, som fremskridtspartiet foreslog ved finansloven, f. eks. i en størrelsesorden af tilsammen 2 mia kr.

Man kunne nedsætte de offentligt ansattes lønninger med 3 pct. Et sådant forslag ville indebære, at f.eks. et postbuds realløn vil blive forringet med 1.200 kr. om året, hvorimod en momsforhøjelse på 5 pct. vil forringe hans realløn med 2.000 kr. Lønnedsættelsen på 3 pct. vil indebære en besparelse på omkring 1,1 mia kr.

Overenskomsterne med læger og tandlæger kunne man nedsætte med 6 pct. og derved spare en 100 mill. kr. Man ville på grund af disse besparelser få mulighed for at nedsætte reserven til pris- og lønstigninger med en halv mia kr. Man kunne spare 500 mill. kr. på daginstitutioner, f.eks. ved ændret normering, ved lidt øget forældrebetaling o.lign. Man kunne nedsætte understøttelsen til arbejdsløshed, hvis man følger det, jeg vil sige senere hen. Endelig kunne man foretage en nedsættelse af de rammebelagte udgifter på omkring 800 mill. kr. En gennemførelse af ovenstående besparelser uden ledsagende skattelettelser vil skønsmæssigt forbedre betalingsbalancen med op imod 5 mia kr.

Men problemet er selvfølgelig, at gennemførelsen af disse besparelser isoleret set vil forøge arbejdsløsheden med ca. 25.000-30.000 helårsarbejdsløse. Men vi skulle jo gerne opnå, at arbejdsløshedstallet falder, ikke at det stiger, hvorfor man samtidig bør gennemføre virkningsfulde beskæftigelsesfremmende ændringer af bestående lovgivning.

Jeg foreslår følgende: For det første at sygedagpengeforpligtelsen overgår til det offentlige, således at der indføres 5 karensdage, f.eks. ved at lønmodtageren betaler de 2 første dage og arbejdsgiveren de 3 følgende dage. En sådan ændring kan efter udtalelser fra omkring 1.000 mindre næringsdrivende give en merbeskæftigelse på 70.000 helårsbeskæftigede, og ændringen vil koste det offentlige lidt under 1 mia kr. Man kunne ændre miljølove, fredningslove og arbejdsmiljølove, således at de ikke i samme grad som i øjeblikket forhindrer virksomhedsudvidelser og forhindrer start af nye virksomheder. De mindre virksomheders byrder med hensyn til alle hånde papirarbejde bør indskrænkes, f.eks. gennem en ændring af ATP-loven, statistikkravene, bogføringshysteriet, diverse indberetningspligter, pris- og avancetoplovgivning, bygningsregulativer, forbru-

gerombudsmandsrestriktioner og mange lignende ting.

Ved at foretage den markante stramning af finanspolitikken, som besparelserne jo rent faktisk indebærer, vil der blive mulighed for at gennemføre en væsentlig lempelse af pengepolitikken i form af en rentenedsættelse, hævnning af udlånsloftet, nedsættelse af kassebindingsreglerne m.v. Også dette vil stimulere beskæftigelsen særdeles væsentligt. Kapitalvindingskatten bør afvikles. Dette vil ifølge beregninger fra bl. a. Landbrugsrådet kunne give en merbeskæftigelse på 30.000 helårsbeskæftigede. Afvikling af kapitalvindingskatten vil reelt ikke medføre noget provenutab for staten.

Rygraden i dansk økonomi er de små virksomheder. Der er i alt 362.000 virksomheder i landet. Afgørende for, om vi kan genskabe den fulde beskæftigelse, er, at vi kan gengive disse virksomheder lyst til at sætte noget i gang, lyst til at foretage udvidelser, opdyrke nye eksportmarkeder m.v. Derfor er det vigtigt, at vi begynder en diskussion om, hvordan vi kan lette disse virksomheder for restriktioner og andre forhindringer, således at vi kan få et sundt erhvervsklima. Det er den eneste farbare vej til, at vi kan få løst vores beskæftigelsesmæssige problemer.

Summen af de beskæftigelsesfremmende restriktionslettelser, jeg her har nævnt, vil indebære en merbeskæftigelse på langt, langt over 100.000 helårsbeskæftigede og giver derfor mulighed for den ovenfor anførte nedsættelse af udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse.

Hvis man herudover ønsker reallønnen forbedret, f.eks. gennem en skattelettelser, er det min opfattelse, at dette kun kan lade sig gøre, mod, at det fuldt ud finansieres af yderligere besparelser. Jeg foreslår, at man med virkning fra 1. september 1977 gennemfører skattelettelser, der svarer til en reallønsfremgang på 4 kr. i timen, kombineret med et indkomstpolitisk indgreb gående ud på, at én dyrtidsportion bortfalder og de 70 øre i timen, der skal lægges på lønnen fra 1. oktober, også droppes.

Valget står altså imellem afgiftsforhøjelser, f.eks. momsforhøjelser, og offentlige besparelser kombineret med restriktionslettelser. For mig er der ingen tvivl: man bør vælge det sidste, idet det er det eneste, der indebærer en reel forbedring af både betalingsbalancen og beskæftigelsen.

Men desværre er det jo helt givet, at det ikke